

ŠKOLNÍK

školní rok
2007-2008

březen

Z P R A V O D A J Z Á K L A D N Í Š K O L Y V C H R A S T A V Ě

Exkurze tříd 7.A a 7.B do Prahy

Ve čtvrtek 14.2.2008 se vydali „sedmáci“ do Prahy. Po vzrušující jízdě žlutým autobusem a metrem dorazili do cíle cesty na výstavu „Albrecht z Valdštejna a jeho doba“, která se konala ve Valdštejnské jízdárně.

Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna patří k jedněm z mála postav českého původu, které zanechaly významnou stopu v dějinách první poloviny 17. století. Jeho jméno, vojenské, finanční a podnikatelské transakce, jeho ohromný politický vliv na průběh třicetileté války z něho udělaly osobnost evropského formátu.

V rámci výuky dějepisu pokračovala exkurze prohlídkou Pražského hradu, Svatovítské katedrály, Staroměstského a Václavského náměstí. Vše bylo doplněno odborným výkladem a znalostí, které žáci měli získat, budou určitě brzy prověřeny.

Celá akce proběhla bez větších problémů a všichni se navečer plni dojmů a zážitků vrátili do svých domovů.

I. Steidlová, J. Suchá
třídní učitelky

Svátek sv. Valentýna 8.C

Láska je sladká jako med,
ale někdy zas ostrá jako jed!
Má v sobě skryté kouzlo,
které do Valentýna jen tak vklouzlo.

Valentýn je zamilovaný den,
proto se těším ten den ven.
Láska je provoněná růžemi,
je to můj ráj tady na Zemi.

(I.Farkasová, D.Culková)

Polibek pluje po těle,
chová se někdy nesměle.
Nesměle hladí láskou tělo,
co citem polito být smělo.
Vlna polibků za vlnou pluje,
na krásné místo vždy dopluje.
Nalezne sladké spočinutí,
stane se tak něžné rozplynutí.
Zanikne vlna - zanikne políbení,
vše se zdá - je to snění.
Vlna se z vody jemně zplodí,
ze rtu se nový polibek zrodí.
Vyrostou opět v příboji vln,
příboj polibků lásky je pln.
Polibek pluje po těle,
chová se někdy nesměle.
Nesměle hladí někde krásku,
ať polibky mi nesou lásku.

(A.Vacková)

Polibek v tento čas
mi na rty vtiskl zas.
Květinu daroval v ten den,
co se mi v slzách třpytila jen.
Proč jako každý rok jen sním?
Je tu zas znovu - Valentýn!

(N. Marečková)

Literární práce na téma: KDO JSEM, KAM KRÁČÍM?

Do světa jsem vkročila 3. listopadového dne, někdy v odpoledních hodinách. Maminka v té době studovala na vysoké škole a tatínek pracoval jako sekretář.

S postupem let jsem se měla čile k světu. Ještě dříve, než jsem uměla chodit, už jsem lezla po plotech. Rok 1999 byl rokem, kdy jsem poprvé vkročila do školy, bylo mi 6 let. Školními léty jsem se jen mihla jako v celku nenápadný žák a už se nacházím v deváté třídě, třídě dospělosti a zásadních rozhodnutí. Teď je mi 15 let. Víím, co bylo, víím, co je, ale nevím, co bude, a to mne láká. Proto se vydám po nejjisté cestě plné překvapení vedoucí ke zdárnému konci.

(L. Hoblíková, IX.A)

Narodilo jsem se jednoho horkého srpnového rána, kdy ještě ani ptáci nelétali a nezpívali. Hned po narození jsem pochopilo, že to nebudu mít lehké. Otec s matkou přistavovali část domu a já jsem si hrálo samo. Za dlouhý čas jsem trochu vyrostlo a začalo prozkoumávat okolí naší zahrady. Mnoho času jsem trávilo v potoce, kde byl malý splav a stavěly se mi tam pěkně kamenné hráze. Jednoho rána mě rodiče vzali do velké školky mezi úplně cizí děti. Tam jsem pak trávilo většinu svého času a našlo jsem si tam hodně kamarádů. Postupem času mi rodiče slíbili, že půjdu do školy. Vyprávěli mi hodně pěkných příběhů, jak je škola hezká. Moc se mi to nelíbilo, odložit hračky a jít zase do neznáma, ale uvěřilo jsem. V první třídě se mi moc líbilo, než jsem zjistilo, jak je škola nezábavná. Třeba, když mě vyvolal ke zkoušení pan učitel a já muselo předstírat, že vše umím. A takhle to probíhá i dnes.

(T. Vydra, IX.A)

Je tomu již nějaký ten Pátek, přesněji řečeno 14 let a nějaký ten měsíc, kdy jsem poprvé světu oznámila, že jsem tu! Můj první pohled padl na mé rodiče, v tu chvíli pro mě dvě velká a cizí stvoření. Když mě poprvé dopravili domů, zjistila jsem, že po světě si celé 4 roky cupitá ještě jeden človíček, má sestra. Jen tiše jsem záviděla a doufala, že mě to za tři roky naučí ve školce stejně tak dobře jako ji. Během mého dětství jsem zjistila, že kreslení a malování se mi tuze líbí a hodně mě baví. A hle, čas plyne jako voda a já, o pár let starší, snad i rozumnější, se nacházím v devátém ročníku ZŠ. Je na čase a na mě je kladen těžký úkol - rozhodnout o své budoucnosti. Do ufám, že se mi poštěstí a já se jednou budu moci také starat o takové děti.

(M. Jaurová, IX.A)

Na svět jsem se podívala roku 1993, akorát vycházelo sluníčko. Kolem dokola se třpytil sníh. Hned první, co jsem udělala, bylo to, že jsem řvala jak tur. Rodiče mě pojmenovali jménem Martina.

Ve školce jsem byla velmi hravé dítě. Jen tak mě do postele nedostali. O pár let později mi bylo 6 a jako nadšený školáček jsem se těšila do školy. Ale postupem času jsem to začala brát jako samozřejmost. I když teď mě škola začala bavit. Moje maminka byla talentovaná školačka, dokázala vystudovat vysokou školu. Tatínek sice nebyl tak talentovaný, ale školu udělal, sice jen učňák, ale udělal. Jediné, co mě štve, je to, že mě tatínek pořád srovnává s maminkou. Teď už jsem v posledním ročníku povinné školní docházky. Chtěla bych studovat právní ekonomickou střední školu a úspěšně maturovat. A pak bych chtěla dělat ještě další školu. Tak doufám, že se moje plány do budoucna vyplní. Jinak už nevím, co o sobě povědět. Jedině snad záliby. Ráda jezdím na koních, prostě mě baví skoro všechn sport. Pak jsem ráda se svými přáteli, se kterými se mohu bavit. A nesmím zapomenout na silné motory aut a motorek. Chci žít spokojeně, nejsem moc náročná, aspoň si to myslím.

(M. Tvrzníková, IX.A)

DOPISY JÍDLU - práce z němčiny

Liebes Hähnchen,

du bist so schön. Ich mag dein Fleisch. Dein Fleisch ist vorzüglich und lecker. Am meisten mag ich deine Brust und deine Schenkel. Am besten können dich meine Mutter und meine Oma braten.

Ich freue mich schon auf Dich!

Dein Quark

(M. Zoul, VII.A)

Lieber Honig,

du bist süß. Du bist lecker und flüssig. Ich gebe dich zum Tee oder gleich in den Mund. Du hast viele Vitamine. Du hast goldene Farbe und du bist im Glas. Du kämpfst gegen Bazillen.

Ich freue mich schon auf Dich!

Deine Pute

(J. Mráčková, VII.A)

Liebe Torte,

Du bist süß und schön. Du bist mein Lieblingsessen. Am liebsten habe ich dich mit Pfirsichen, Schlagsahne und auch mit Schokolade. Ich esse dich, wenn ich Geburtstag habe. Ich habe auf dir Kerzen.

Ich freue mich schon auf Dich!

Deine Markéta

(M. Kostelencová, VII.A)

Rómská problematika problematika nejen Chrastavy

Dnes je mnohem praktičtější rozdělit Romy do odlišných skupin.

První skupina se nazývá „tradičně žijící“. Tato rodina žije pohromadě – prarodiče, synové, vnuci. Každý má své postavení, aby rodina fungovala. Problémy tradičních rodin se neřeší, protože mají svůj řád, který všichni členové domácnosti dodržují.

Druhou skupinou jsou „poloasimilovaní Romové“. Jsou největší skupinou v České republice, většina z nich je vzdělávána ve zvláštních školách a bývají velmi problémoví. Tato skupina sotva uměla číst a psát.

Prací asistenta je docházení do těchto rodin, ve kterých se jedná neustále s rodiči o nevhodném chování jejich dětí ve škole a o neomluvených absencích v rozmezí 10 hodin. Tento problém se stává každodenním. Řešením je jednání s rodiči a vysvětlování, co znamená neomluvená absence (přijdou o určitou finanční částku). Teprve na toto upozornění rodiče reagují.

Romové, kteří mají středoškolské nebo vysokoškolské vzdělání, patří do "integrované skupiny". Tato skupina je bezproblémová.

Dalším problémem v romské problematice je přeřazení dětí ze základních škol do škol se speciálními třídami. Ten je způsoben převážně tím, že rodiče neumístit děti do předškolního vzdělávání a také tím, že s dětmi doma nepracují. Některé rodiny tvrdí, že nemají finanční prostředky na školku, ale po dlouhém šetření se zjistilo, že tento příspěvek, výhradně určený na potřeby dítěte, dostávají. Dalším důvodem je domnělá diskriminace. Není pravda, co tito lidé tvrdí. Někteří rodiče své děti zanedbávají a podceňují důležitost vzdělávání pro budoucnost dítěte. Důvodem je jejich vlastní nevzdělanost podpořená názorem, že když sami nemají vzdělání, tak jejich děti ho mít také nemusí. Těmto rodičům je sděleno, co znamená vzdělání a proč je důležité se dále vzdělávat.

Gabriela Balážová

Romové v Čechách... více informací na www.romea.cz, www.dzeno.cz, www.romove.cz

Romové v České republice po roce 1989

Drtivá většina Romů v České republice přišla na její území po roce 1945 ze Slovenska. Původní populace českých a moravských Romů byla vyvražděna nacisty. Z odhadovaného počtu 200 – 220 000 Romů tvoří asi 85 procent tzv. slovenští Romové (tradičně usedlí v romských osadách), asi 10 procent tzv. olašští Romové (tradičně kočovní, nuceně usazení komunistickým režimem v roce 1959) a 5 procent potomci původních českých a moravských Romů a Sintů (německých Romů). Příslušníci těchto skupin mluví odlišnými dialekty romštiny a rozdílným způsobem pociťují sounáležitost k romskému etniku jako celku.

Většinou společností jsou Romové vnímáni bez rozdílu jako „Cikáni“. Pod tímto pojmem si většina příslušníků majoritní společnosti představí nějaké problémy (v soužití, v bydlení, kriminalitu atp.). Vzhledem k tomuto negativnímu obrazu a k historickým zkušenostem, kdy se taková data stala podkladem k diskriminaci, se v oficiálních statistikách hlásí k romské národnosti jen asi jedna desetina z celkového počtu Romů.

Romové byli ve větší nebo menší míře zasaženi asimilací v letech 1948 – 1989. Tehdejší režim se sice postaral o zvýšení sociální úrovně života romských rodin (základní vzdělání, zdravotnictví), ale požadoval po Romech, aby se vzdali své národnostní identity. Rozvoj romského hnutí proto nastal až po roce 1989, kdy byla oficiálně uznána romská národnost.

Na začátku března 1990 byla založena politická strana Romská občanská iniciativa. Ve volbách v roce 1990 kandidovala v rámci Občanského fóra. Do parlamentu se dostalo šest romských poslanců do České národní rady a čtyři poslanci do Federálního shromáždění. V letech 1990 – 1992 bylo založeno mnoho romských sdružení, ale pouze některá z nich zůstala nadále aktivní.

V roce 1993 se dosavadní federace České a Slovenské republiky rozdělila na samostatné státy. Rozdělení přineslo komplikace mnoha Romům v České republice, protože se narodili na Slovensku. Na základě zákona o občanství České republiky museli podávat žádosti o občanství. Od roku 1990 se začaly také projevat různé rasistické skupiny. Za první polovinu 90. let bylo zaznamenáno několik desítek Romů zabitých z rasistických pohnutek především skupinami fašistických skinheadů. Tyto události se staly podkladem pro kritiku ze zahraničí.

V roce 1997 vláda vypracovala „Zprávu o situaci romské komunity v ČR“, která se měla stát základem politiky v této oblasti. Někteří romští aktivisté se podíleli na jejím vypracování, někteří ji odmítli a navrhovali přepracování. V roce 1999 byla schválena nová koncepce tzv. integrace romské komunity.

Romskou komunitu citelně zasáhla privatizace průmyslu. Romové (ve většině případů nekvalifikované pracovní síly) byli propouštěni jako první. Ačkoliv oficiálně diskriminace v zaměstnání neexistuje, postoj zaměstnavatelů vede k dlouhodobé nezaměstnanosti mnohých Romů (podle odhadů Organizace spojených národů je 60 procent Romů nezaměstnaných).

Kromě již zmíněné Romské občanské iniciativy působí v České republice další romské subjekty, které se zabývají kulturou, vzděláváním a sociálním uplatněním Romů. Romové vydávají i několik svých tiskovin, např. měsíčník Romano Vodí (vydává sdružení ROMEA). Odborným romistickým časopisem je čtvrtletník Romano Džaniben. Především k otázkám diskriminace se vyjadřuje Grémium romských aktivistů, které sdružuje představitele romských iniciativ ze západních a severních Čech. Od roku 1992 působí v Brně Muzeum romské kultury založené skupinou romských intelektuálů za účelem podpory národnostního uvědomění Romů a zároveň jako místo, kde se majorita může seznámit s životem Romů.

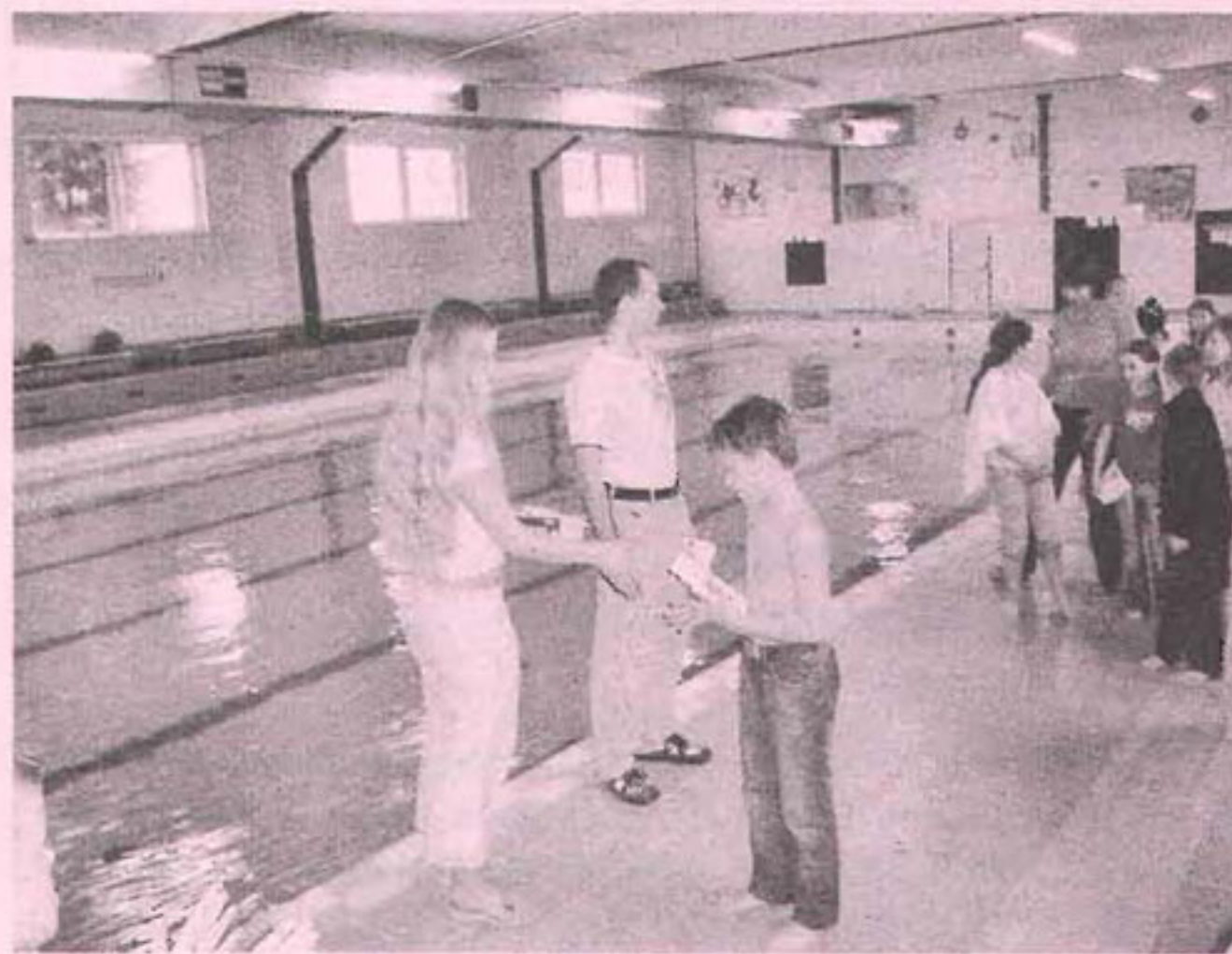
Velmi pozitivním faktem je, že v současné době studuje na vysokých školách již několik desítek Romů. Od druhé poloviny 90. let existuje v Kolíně soukromá romská střední škola, na které studují téměř bezvýhradně romští studenti. Úspěchem je také existence oboru romistika na Filozofické fakultě Karlovy univerzity v Praze. Poměrně slibně se rozvíjejí projekty romských asistentů ve školách, kteří mají zajišťovat komunikaci mezi rodinami z romské komunity a školou. Při krajských úřadech a v některých městech působí jako zaměstnanci samosprávy takzvaní romští poradci.

Petr Lhotka, Muzeum romské kultury (převzato z internetu)

Plavecký výcvik 2. a 3. tříd

Žáci z 2. a 3. tříd se zúčastnili dvouměsíčního plaveckého kurzu. Poprvé jsme jezdili do Stráže pod Ralskem. Děti se střídavě učily plavat, hrály hry ve vodě a ohřívaly se v sauně. Všem se zde velmi líbilo, každý se něco naučil a i ti méně odvážní brzy pod vedením vlídných a hodných instruktorů ztratili strach, a tak si všichni mohli na závěr odnést mokré vysvědčení.

Hana Půlpánová

Eliška zná dějepis

Konalo se okresní kolo dějepisné olympiády. A někdo nám udělal velkou radost.

Je to příjemný pocit pro každého pedagoga, když je jeho žák úspěšný.

Abychom vás dlouho nenapínali, žákyně 9.C

Eliška Holinská z naší chrastavské školy se umístila na 3. místě v okrese!

Eliško, děkujeme za vynikající reprezentaci naší školy, Ale hlavně: Vydrž ve své pili a ať tě stále baví dějiny naší země!

Hana Šnýdlová

Liberecká školní liga miniházené

Ve středu 13.2.2008 si vybraní žáci ZŠ Chrastavy opět poměřili své síly v miniházené, v tělocvičně liberecké školy Dobiášova. Naši školu reprezentovalo dvacet dva dětí z 2. až 5. tříd. Na hřišti jsme se utkali s domácí ZŠ Dobiášova, se ZŠ Kunratická a ZŠ 5. května.

Malé děti (2. - 3. třída) se v tomto turnaji bohužel umístily na posledním místě. Ale do příštího turnaje si určitě dokáží lépe osvojit své házenkářské dovednosti a prohází se na „lepší“ umístění. Starší děti (4. - 5. třída) jsou rození házenkáři, kteří se nezalekli ani „postavou vyšších“ soupeřů a vybojovali si krásné první místo.

Petra Chotěborová

